

« Καλό καζίδο λοιπόν... μας λέτε: »

Τετάρτη 1 Μαρτίου 2023 24:00 μετά μεσημέριας

"Να με πάρεις τηλέφωνο όταν φτάσεις να μην ανησυχώ..."

"Ανυπομονώ να σε δω μετά από καιρό, να λέμε..."

"Αυσε παιδάκι μου έχω να σε δω και καιρό..." "Όλοι σε περιμένουμε σπίτι... Σ' αγαπώ πολύ! Να προσέχεις..."

"Βασίλη φεύγω; Φεύγεις, φεύγεις..." "Πάρε και όπου βγει..."

Ένα τέτοιο γεγονός δεν ήταν ένα λάθος. Ένα τέτοιο γεγονός δεν ήταν απροσεξία της στυκής. Ένα τέτοιο γεγονός όμως στέρησε από μια μάνα το σπλάγχο της. Στέρησε από έναν πατέρα του μοναυριό του γιό.

Στέρησε από έναν άνθρωπο το άλλο του μισό.

Στέρησε από έναν άνθρωπο του φίλο του και του σύτροφό του! Τι να σκέφτονται άραγε αυτοί οι

άνθρωποι; Τι να συμβαίνει μέσα σου όταν αυστηρίζεις στην τηλεόραση ότι το τρένο με το οποίο περιμένεις

με κόση αγωνία το παιδί σου συγυρούστηκε μετωπίνα με ένα άλλο; Τι να σκέφτεται η μάνα που θα πάει

στο νευροκομείο να αναγυρίσει το ίδιο της το παιδί; Τι να σκέφτεται ο γονιός όταν θα δάβει το παιδί του;

Τίποτα... ένα αιόλογο κενό... οργή, θλίψη, πόνος και τίποτα παραπάνω. Αυτοί οι άνθρωποι έζησαν, ζούν και θα συνεχίσουν να ζούν μια κόλαση. Θα κοιμούνται και θα ζυπνούν καθη-

μερινά στη φρίκη και στον φόβο. Θα βγαίνουν το πρωί από το σπίτι τους και δεν θα ξέρουν αν θα γυρίσουν

ζωντανοί. Γιατί αυτό προκαλεί η απύθεια ενός μουτινού

μιάς ανθρώπου. Πόσο μάλλον αν είναι το παιδί σου! Όλη η χώρα θρηνεί αυτές τις αδιμοχάτινες ψυχές που έφυγαν

τόσο γρήγορα από τα χέρια μας. Σήμερα όλες οι μάνες φάγουν στα συτρίμια ένα κομμάτι από τα ρούχα

των παιδιών τους για να έχουν καινού να κλάψουν. Στην Τουρκία κοιμήθηκαν ένα βράδυ και δεν ζυπνούν ποτέ!

Στην Ελλάδα κηλίκω σε, ένα τρένο να πάει σπίτι του

και δεν εφτασαν ποτε! Τι αλλο πρεπει να συμβει
για να ληφθουν τα καταλληλα μετρα; Πρεπει να
χαθουν οι αλλες ψυχες; Θα πρεπει να επιμαρτυρησει
την τύχη μας οταν αγοραζουμε ενα εισιτήριο τρένου;
Θα μπορούσε να ήταν εγω, θα μπορούσε να ήταν εσεις...
Θα μπορούσε να ήταν ο καθενας μας. Αιόμα να
καταλάβουμε οτι η ζωή είναι τόσο σύντομη που μπορού
ως δωρο θα έπρεπε να την αντιμετωπιζουμε. Και εμεις,
τι κάνουμε; Ζούμε; Όχι! Την δολοφουουμε καθημερινα
με χιλιάδες τρόπους. Συρίνια, μαμια, πόλεμοι και φιξέρια.
Δεν χρειαζέσαι να χάσουμε υποποιον δικό μας για να
ξεσηκωδαίμε! Το δικιο είναι με το μέρος μας και
εμεις οφείλουμε να παλέψουμε για την διεκδίκηση
του και για την υπεράσπιση του μέχρι τέλους. Ηρθε
λοιπόν η ώρα να ηρθούμε αυτό που μας ανήκει!
Διμασσίωση! Ζητάμε να αποδοθεί διμασσίωση στις άτυχες
αυτές οικογένειες. Γιατι εμεις που μας βλέπετε είμαστε
το μέλλον αυτής της χώρας και ξέρουμε καλά ένα
πράγμα. Η ομορφιά θα αλλάξει του κόσμου. Έτσι με την
σειρά μας στέλνουμε τα συλλυπητήρια μας σε αυτές
τις χτυπημένες από την μοιρα οικογένειες και ευχόμαστε
καλό ταξιδι σε αυτά τα άτομα που δεν πρόλαβαν να
αποχαιρετήσουν τις οικογένειές τους. Σε αυτά τα άτομα που
δεν πρόφτασαν να χαρούν την ζωή τους. Αξέχαστοι
φυσικά δεν πρεπει να μείνουν οι φοιτητές και οι άνδρωτοι
που λεπτά μετά το δυστύχημα μαζέψαν οτι κουράγιο
τους είχε απομείνει για να βοηθήσουν τους συναδρά-
μων τους. Προσπάθησαν να δώσουν ένα χέρι βοήθειας
σε αυτούς που το χρειαζότανεσαν. Κάτι που έχουμε ξεχάσει
να κάνουμε. Αυτοι οι πολίτες, αυτοι οι άνδρωτοι, αυτοι τα
παιδιά είναι ήρωες! Καλό ταξιδι λοιπόν... Μας λείπετε
και σας ΑΓΑΠΑΜΕ!

3^ο Γυμνάσιο Πάτρας